Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

Nr. 22

LAPKRITIS – GRUODIS

2012

Turinys

Žmonės dažnai klausia, kiek kainuoja Aplinkraštis. Jis duodamas NEMOKAMAI, nes už jį moka šv. Juozapas. Vis dėlto šv. Juozapas visuomet ieško žmonių, kurie įvairiausiais būdais padėtų jam plėsti Jėzaus karalystę: materialine pagalba, platindami religinę literatūrą, malda ar kitais gerais darbais. Kad šventasis Dievo Sūnaus Globėjas galėtų toliau tęsti savo didį darbą, reikia kiekvieno žmogaus atsiliepimo į jo kvietimą.

„Melsk už mus, nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandą. Amen“

Vėlinių laikas. Mes einame aplankyti kapus ir prisimename savo mirusiuosius. Bet keista: mes retai kada sąmoningai atsimename, kad ateis ir mūsų pačių mirties valanda. Mes nemėgstame apie tai galvoti. Ir jeigu galvojame, tai kaip apie kažką, kas tikriausiai bus dar labai labai negreitai, todėl apie tai galvoti dar ne laikas.

Kai meldžiamės Rožančių, 53 kartus pakartojame: „Melsk už mus, nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandą. Amen.“ Dažniausiai tai ištariame negalvodami. Tačiau tai yra karšta malda, skirta tam, kas mums reikalingiausia. Mes prašome Marijos užtarimo dėl Dievo malonių „dabar“ ir tada, kai mūsų amžinybės lemtis išsispręs galutinai – „mūsų mirties valandą“.

Kaip kunigas dažnai susiduriu su ja: ta valanda. Kai matau kapines, mintimis dažnai sugrįžtu pas tuos, prie kurių mirties patalo stovėjau arba kuriuos laidojau. Prisimenu tuos, kuriems galėjau suteikti paskutinius sakramentus ir paruošti žingsniui į amžinybę; tuos, kuriuos teko paguosti ne žemiškomis viltimis, nes jų nebebuvo, bet žvilgsniu į Dievą, kuris jų laukia, žodžiais iš tikėjimo, kuris vienintelis gali suteikti šviesos tą valandą, kai atsiskleidžia tikroji visų dalykų vertė.

Per 18 kunigystės metų liko tikrai nemažai prisiminimų.

Negaliu pamiršti to penkerių metų berniuko, pas kurį mane pakvietė jo mama. Jis gimė jau sirgdamas vėžiu. Operacijos nebuvo galima daryti. Jam liko dar keletas dienų. Aišku, kad jis dar nebuvo nei atlikęs išpažinties, nei priėmęs pirmosios Komunijos. Pakely pas jį svarsčiau, ką galėčiau pasakyti. Ar bus įmanoma su juo kalbėtis? Ar jis iš viso galės suprasti bent ką, apie ką kunigas įprastai kalba mirštantiems? Atėjęs radau jį visiškai sąmoningą. Pradėjau kalbėti apie Jėzų. Jis jau buvo girdėjęs, kad Jėzus atėjo iš dangaus į pasaulį ir numirė ant kryžiaus. Mes pasikalbėjome apie Jį, apie tai, kad Jis tiek daug gero padarė žmonėms ir netgi numirė dėl jų, kad užmokėtų už jų kaltes ir vėl atidarytų dangų. Visa tai jam buvo taip priimtina ir jis vaikiškai taip tikėjo Jėzaus gerumu ir visagalybe, kad visai

nenustebo, jog Kristus duoną ir vyną pervertė savo Kūnu ir Krauju, kad galėtų ateiti į žmonių širdis ir pasilikti su jais. Jam buvo aišku, kad mes ne visuomet teisingai elgiamės, kad reikėtų valyti savo širdis ir kad Jėzus atleidžia mūsų klaidas per kunigą, jeigu to prašome. Kai po šios esmingiausių dalykų katechezės paklausiau, ar jis norėtų, kad Jėzus ir pas jį ateitų, jis linktelėjo galvą. Tada kartu patikrinome sąžinę ir paprašėme, kad Jėzus atleistų. Viskas vyko trumpai, kukliai, vaikiškai, bet nepasakyčiau, jog jis nesuprato! Niekada neužmiršiu, kaip daviau jam išrišimą ir po to pirmąją Komuniją bei patepimą. Kad jis viską priėmė rimtai, galėjau suprasti ir iš to, jog vėliau paprašė mamos mane vėl pakviesti. Keletą naktų jis buvo labai žvalus ir kalbėjo savo mamai apie gražią moterį, kurią matė prie lango ir kuri norėjo, kad jis eitų su ja. Retai kada per laidotuves reikėjo taip valdytis, kaip per šias.

Negaliu pamiršti ir tos man dar iš vaikystės pažįstamos mergaitės, kuri, būdama 17 metų, atliko savo gyvenimo žygdarbį, paaukodama gyvybę Dievo valiai. Ant paveikslėlio, skirto jai atminti, tėvai leido atspausdinti šv. Teresėlės žodžius: „Ne mirtis, bet Dievas mane pasiims."

Negaliu pamiršti paskutinės nakties prie savo motinos ir jos laidotuvių. Bet apie tai rašyti čia turbūt netinka.

Negaliu pamiršti ir tos moters, kurią radau netyčia, lankydamas kitą ligonę. Ji jau tris savaites gulėjo komos būsenoje be sąmonės, buvo matyti, kad netrukus mirs. Kai teikiau patepimą, ji atsibudo ir meldėsi kartu su manimi. Po keleto dienų ji numirė.

Negaliu pamiršti tos ilgos eilės mirštančiųjų, pas kuriuos buvau kviestas. Niekur kitur man nebuvo toks aiškus Dievo vadovavimas, kaip būnant su jais. Dažnai tų žmonių net nepažinojau. Dievas dažnai nuostabiu būdu paskutinę minutę ir keistais keliais sutvarkydavo, kad galėčiau jiems suteikti sakramentus. Galiu tik dėkoti Dievui, kad bent tie, kuriuos radau sąmoningus, buvo paruošti ir numirė susitaikę su Juo. Niekada aiškiau nesuvokiau, kad buvo verta tapti kunigu, nei grįždamas namo iš mirštančiųjų. Turiu prisipažinti, kad po šių aplankymų ne kartą iš ligoninės išėjau sukrėstas ir beveik su ašaromis savęs klausiau: „Jis dabar laimėjo. Ar ir aš laimėsiu? Ar ir aš gausiu tokią malonę? Ar ir mano mirties valandą pas mane ateis

kunigas?“ Tikiuosi, kad tą valandą vėlės, kurioms padėjau palikti šį pasaulį, savo užtarimu ir man pačiam ateis į pagalbą.

Girdėjau, kad kiekvieną minutę pasaulyje miršta per šimtą žmonių. Kiek jų yra pasiruošę stoti savo Kūrėjo ir Teisėjo akivaizdon? Būti pasiruošusiam – tai yra lemiamas klausimas. Ar mums skirtas ilgas, ar trumpas gyvenimas – tas laikas, palyginti su amžinybe, yra niekas. Jei kas būtų šiame gyvenime tik kentėjęs, bet gerai numiręs, jis būtų laimėjęs viską. Ir jei kas šiame pasaulyje būtų turėjęs viską, ko tik geidė, bet nebūtų pasiruošęs mirčiai, jis būtų visko netekęs. Mūsų tėvynė ne čia. Mes čia tik laikini keleiviai. Mes esame čia, kad gerais, su Dievo malone ir Jo malonėje atliktais darbais pelnytume dangų. Visa kita, be abejo, gali būti svarbu, bet tai tik antraeilis klausimas.

Kad būtume pasiruošę, kai Viešpats mus pašauks, turime būti pašvenčiamosios malonės būklėje. Kadangi Jis gali pašaukti staiga, tą valandą, kai nelaukiame, turime stengtis visuomet gyventi malonės būklėje. Pašvenčiamoji malonė, kuri yra Švč. Trejybės gyvenimas mūsų sieloje, yra brangiausias lobis. Jis gali būti prarastas per sunkiąją nuodėmę ir vėl atgautas per gerą išpažintį. Jeigu sunkiai nusidėjome, neatidėliokime išpažinties, eikime kaip galima greičiau susitaikyti su Dievu.

Bet ir tobulas gailestis, gailestis iš meilės Dievui, panaikina sunkiąją nuodėmę, todėl nė vienos vakaro maldos nepraleiskime nesužadinę tobulo gailesčio. Aišku, jog niekas negali pasakyti, ar jo gailestis tikrai buvo tobulas, todėl privalome, būdami sunkioje nuodėmėje, prieš Komuniją atlikti išpažintį. Neatidėliokime išpažinties, net jei kiekvieną vakarą iš meilės Dievui gailimės dėl savo nuodėmių.

Bažnyčios įsakymas mums liepia bent kartą per metus – Velykų laiku – priimti Atgailos sakramentą. Tačiau tikimybė, kad galime apsisaugoti nuo sunkios nuodėmės, jeigu šitą sakramentą priimame ne dažniau, yra labai maža. Yra labai gera bent kas tris arba keturias savaites atlikti išpažintį, nes per Atgailos sakramentą siela ne tik nuvaloma, jai taip pat suteikiama ir daugybė malonių, reikalingų kovai su nuodėme.

Atgailos sakramentas taip pat labai sustiprina gerame, nes kas

nuoširdžiai prašo Dievą atleidimo, tas pasiryžta pasistengti nebenusidėti ir pagerinti savo gyvenimą.

Kas stengiasi pagerinti savo gyvenimą, tas stengiasi ne tik nebenusidėti, bet ir pasiekti pažangą gerame. Nes Kristaus gyvenimas mūsų sieloje per pašvenčiamąją malonę verčia gilinti ryšį su Juo. Bendravimas su Kristumi tampa nuoširdesnis ir didina malonės vaisius, gerus darbus. Tai gyvenime niekada nepasibaigs, nes meilėje ir bendravime su Dievu visuomet galime eiti dar toliau. „Mylėk Viešpatį savo Dievą visa širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis" (Mk 12, 30). Vadinasi, Jam viskas priklauso, kiekviena akimirka, ne tik šitas kaip išmalda numestas trumpas laikas sekmadienį arba šita formaliai, paviršutiniškai kartą per metus atlikta išpažintis. Dažnai girdime sakant: „Su manimi viskas gerai. Gyvenu vienas, nieko nenužudžiau, neapgavau, nieko nepavogiau ir nesivaidiju." Bet ar taip kalbančiųjų rankose yra degantis meilės ir gerų darbų žibintas, su kuriuo turime eiti pasitikti jaunikio, kaip sakoma Evangelijoje (plg. Mt 25, 1–13)?

Be to, pašvenčiamoji malonė mus padaro Dievo draugais, netgi Jo vaikais. Ar draugystė gali tęstis, kai mes tik kartą per metus susitinkame ir atsiprašome, o kitu laiku gyvename su Juo susipykę, Jį sunkiai įžeidę? Ar draugystė atlaikys tokį elgesį?

Vokiška patarlė sako: „Kaip gyventa, taip ir numirta." Patirtis rodo, kad tais, kurie gyvenime stengiasi, mirties valandą Dievas dažnai ypatingu būdu pasirūpina, o tie, kurie žaidė Jo gailestingumu, dažnai nebespėja sugrįžti pas Jį.

Šiame Aplinkraštyje išdėstyta rimtų minčių ne tam, kad jos vestų į nusivylimą. Jos turėtų padėti tikroje šviesoje pamatyti savo gyvenimo rimtumą, kad Dievas mūsų nepašauktų netikėtai.

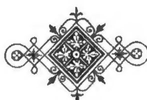
Grįžkime į pradžią. Negaliu įsivaizduoti, kad mirties valandą tam, kuris kasdieną iš širdies prašo: „Melsk už mus, nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandą. Amen", nebus suteikta dangaus pagalba.

Jūsų Kristuje

kun. Josef Persie

Laimingos mirties prašymas

Dieviškasis Jėzau, įsikūnijęs Dievo Sūnau! Kad mus išgelbėtum, Tu panorai gimti tvarte, gyvenai skurde, varge ir kančiose, o po to numirei baisiuose skausmuose ant kryžiaus. Meldžiu Tave, mano mirties valandą tark savo dieviškajam Tėvui: **„Tėve, atleisk jam!** “ Tark savo mylimajai Motinai: **„Štai Tavo sūnus!** “ Tark mano sielai: **„Dar šiandien tu būsi su manimi rojuje!** “ **Mano Dieve, mano Dieve, neapleisk manęs** tą valandą! **Trokštu**, mano Dieve, Tu esi gyvojo vandens šaltinis mano sielai. Mano gyvenimas praeis lyg šešėlis, dar minutė, ir visa bus **atlikta**. Todėl dar šiandien, garbingasis Išganytojau, aš nuo dabar **atiduodu savo dvasią į Tavo rankas** visai amžinybei. Viešpatie Jėzau, priimk mano sielą! Amen.

Trys „Sveika, Marija“[1]

Šventajai Mechtildai (+ 1229) Švč. Mergelė Marija davė didelį pažadą, apie kurį norėtume pakalbėti.

Savo gyvenimo pabaigoje šventoji, pilna baimės, galvojo apie tą didžią akimirką, kai jos siela paliks kūną, kad įeitų į amžinybę. Todėl ji prašė Dievo Motinos meilingos pagalbos atėjus paskutinei valandai. Marija išklausė jos maldavimą ir jai pažadėjo:

„Taip, aš tikrai išpildysiu tavo prašymą, mano dukra, bet noriu, kad tu iš meilės man kiekvieną dieną sukalbėtum tris „Sveika, Marija“:

---

[1] Ištraukos iš G. Pasquali SSP., Die „Drei Ave Maria“. Ein Schlüssel zum Paradies. Gröbenzell 1963. Imprimatur: Regensburg, 1961 m. balandžio 22 d.

Pirmą „Sveika, Marija“ garbei Dievo Tėvo, kuris savo nuostabioje visagalybėje taip pažymėjo mano sielą, kad po Jo esu visagalė danguje ir žemėje.

Antrą „Sveika, Marija“ garbei Dievo Sūnaus, kuris savo išminties didybėje aprūpino ir pripildė mane tokių mokslo ir supratimo dovanų, kad aš giliau nei visi šventieji galiu regėti Švč. Trejybę. Be to, Jis užliejo mane tokiu spindėjimu, kad kaip skaisti saulė apšviečiu visą dangų...

Trečią „Sveika, Marija“ garbei Šventosios Dvasios, kuri pripildė mano širdį saldžia savo meilės pilnatve ir sukūrė mane tokią gerą ir gailestingą, kad po Dievo esu švelniausia ir maloniausia būtybė...“

Ir už tuos tris „Sveika, Marija“ Švč. Mergelė Marija jai pažadėjo:

„Pagelbėsiu tau mirties valandą, paguosiu ir apsaugosiu nuo visokios velnio galios. Įdiegsiu tau tikėjimo ir supratimo šviesos, kad tavo tikėjimo negundytų nežinojimas arba klaida. Tavo mirties valandą būsiu prie tavęs arti ir leisiu į tavo sielą išsilieti dieviškosios meilės palaimai, kad jos galia visus mirties skausmus ir kartumus per meilę paverstų didele laime.“[1]

Šita maldos praktika buvo sugalvota ne žmonių; ji kilo iš Marijos apreiškimo. Jame yra tokie pažadai, kuriuos gali duoti tik dangaus Karalienė. Ir ji tęsi savo pažadą. Ji leidžia mirties valandą ištikimiems trijų „Sveika, Marija“ maldininkams jausti savo motinišką, neregimą buvimą. Bet kas norėtų piktnaudžiauti šita didele malonės priemone, kad dar labiau nusidėtų, tas tikrai turėtų žinoti, kad neištvers maldoje iki galo. Be to, tokio iškreipto ketinimo neturėsime, jeigu nuoširdžiai pridėsime tą trumpą maldelę: „O Marija, apsaugok mane šiandien (arba šią naktį) nuo (mirtinos) nuodėmės.“

Yra daug istorijų, kurios liudija šių pažadų veiksmingumą, netgi jei meldžiamasi už kitus asmenis[2].

---

[1] Liber specialis gratiae, Pirmoji dalis, 47 skyrius.

[2] Toliau aprašytos istorijos yra tik dvi iš daugybės kitų, pateiktų Paskualio knygoje.

Buvo siela, kuri, paniekinusi prigimties ir Dievo įstatymus, norėjo mėgautis visomis žalingomis pramogomis, kurios siūlomos jaunai, turtingai ir žavingai panelei. Po kojų ji pamynė visus dešimt Dievo įsakymų, išskyrus pirmąjį ir penktąjį, ir po gera išore paslėpė nuodėmės ištvirkintą gyvenimą. Bet, ir tą reikia pabrėžti, šita sąžinės graužimo kankinama ir tuščiam bevališkumui pasidavusi siela kiekvieną rytą ir vakarą, nors buvo iki kaklo įklimpusi nuodėmėse, kalbėjo tris „Sveika, Marija". Todėl Švč. Mergelė ją išgelbėjo. Bet leiskime kalbėti jai pačiai:

„Dievo Motina mane vėl pastatė ant kojų. Jau nebeturėjau vilties ir buvau įsitikinusi, kad Dievas mane pasmerks. Kad užmigdyčiau savo sąžinę ir iš galvos išvyčiau mirties vaiduoklį, pasidaviau aistrų svaiguliui. Visada pradedama nuo mažo: pirmą kartą abejojant atsiliepiama į aistrų kvietimą, antrą kartą jau su mažesniu sąžinės graužimu, ir tada žmogus jau stovi klystkelyje to beveik nebepastebėdamas. Norėčiau visus apsaugoti nuo tokios liūdnos patirties, kokią aš turėjau išgyventi per savo kvailumą!

Kol žmogus jaunas, jo galva pilna kvailysčių. Todėl noriu perspėti visus jaunus vyrus, bet ypač jaunas merginas: budėkite. Saugokitės jau per pirmąjį išbandymą, kad nenupultumėte, nes vėliau labai sunku atsisakyti aistrų teikiamo džiaugsmo. Visuomet atsiranda priežasčių pateisinti draudžiamiems dalykams ir juos užmaskuoti. Tai galiu paliudyti. Bet tai yra tik pagražinimai. Jei tik visi jauni žmonės norėtų mane išgirsti, aš jiems įkalčiau į galvą: „Saugokite jausmus! Nedovanokite jų bet kokiam puošeivai! Uoliai saugokite savo skaistumą, didžiausią brangenybę, kokią turite! Meilė, kuri aistringai trokšta pramogų, nėra meilė! Meilė, apie kurią neturi sužinoti tėvai, yra abejotina! Sentimentais prasidedanti meilė yra nuodinga! Meilė, leidžianti laisvumą, dėl kurio tau turėtų būti gėda, yra nuodėmė. Jauni žmones, išsaugokite savo širdies tyrumą! Yra skausminga ir kelia baimę, kai tau surištos rankos, matyti savo sielos bankrotą!

– Ar mes tokie bejėgiai? Ar malda nestiprina mūsų valios jėgos?

– Taip, bet jeigu valia buvo silpna arba netgi pikta ir įpuolė į bedugnę, tada malda yra sunkus dalykas.

– Ar tai reiškia, kad puolusiai sielai nebėra išsigelbėjimo?

– Taip sakyti būtų šventvagystė, kuri perėjo daug širdžių ir mane taip pat labai nuvargino. Manau, kad ir religinio atšalimo laikmečiu mums išlieka lengva ir visiems prieinama maldos forma.

– Ar tu kalbi apie tą maldą, kuriai visada buvai ištikima?

– Taip, apie „Sveika, Marija". Aišku, daug vakarų aš šią maldą kalbėjau tik mechaniškai, bet esu įsitikinusi, kad Marija ir tada maloningai priėmė šauksmą: „Melsk už mus, nusidėjėlius!" Savo atsivertimą aš priskiriu Dievo Motinai."

Jaunas 24 metų vyras apie dešimt metų buvo įsitraukęs į blogą draugiją ir tapęs nusikalstamų aistrų sviediniu. Jo motina, gera tikinčioji, išbandė visas atsivertimo priemones: maldą, pasninką, išmaldą, patarimus, priekaištus ir ašaras. Bet viskas buvo veltui!

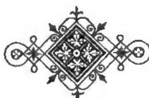
Ji pasiskundė dėl savo vargų kunigui. Siekdamas laimingo apšvietimo, jis davė paskutinį patarimą:

– Pažadėkite man visą savo gyvenimą kiekvieną rytą ir vakarą melstis tris „Sveika, Marija" Marijos garbei ir dangiškosios Guodėjos vardu aš jums pažadu jūsų mylimo sūnaus sugrįžimą pas Dievą.

– Iš širdies taip.

– Tad dabar eikite. Kad jūsų tikėjimas jums padėtų!

Motina savo varge iš karto pradėjo nuo pamaldumo, kurį jai pasiūlė kunigas, ir laikėsi jo pasitikėdama ir ištvermingai. Taip praėjo keletas savaičių. Sūnus palaidūnas nerodė jokių pagerėjimo ženklų. Vargšė moteris jau beveik nusivylė ir bijojo, kad Dievas ir Marija ją apleido. Bet vieną kartą ji pasirodė kunigui ne kaip visuomet užverktomis akimis, bet šviečianti iš laimės ir dėkodama: „Tėve, ačiū Marijai!"

Kun. Ruperto Mayerio[1] pamokslas apie pragarą,

pasakytas per liaudies misiją 1919 m. gruodžio mėn. Šv. Liudviko bažnyčioje, Miunchene

Mano mieli vyrai ir moterys!

Per praėjusias dienas mums buvo primintas mūsų galutinis tikslas, mūsų amžinoji paskirtis, kuri yra ta, kad mes tarnautume Dievui ir būtume su Juo amžinai laimingi. Mes tada girdėjome apie nuklydimą nuo savo galutinio tikslo, mes kažką girdėjome apie sunkiąją nuodėmę. Karčiausi sunkiosios nuodėmės vaisiai yra pragaras. Tegul jis būna mūsų šiandieninio apmąstymo tema. Aš galiu jus užtikrinti, kad nejaučiu malonumo ir nesiekiu sukelti kitiems žmonėms baimės, net jei ji būtų išganinga baimė. Bet man čia nutinka kaip geram tėvui, kuris savo vaikams kartais turi būti nemalonus. Šią akimirką vaikams tai yra skausminga, bet vėliau, kai vaikai įgaus proto, jie džiaugsis, kad tėvas kartais buvo nemalonus.

O dabar, mano mieli vyrai ir moterys, šitą dalyką mes norime kartu trumpai apmąstyti!

Pirma: pragaras yra.

Antra: kas yra pragaras?

Pragaras yra. Kas mums tai sako? Tai mums sako protas ir pats mūsų Išganytojas. Čia trumpa mintis, kuri turėtų mums viską paaiškinti. Sąžinės balsas mums sako, kad yra įstatymų, kurie įrašyti į žmonių širdis. Ir šitie įstatymai gali būti duoti tik amžinojo įstatymo davėjo, Dievo. Taigi, yra Dievas, kuris davė žmonijai šiuos įstatymus. Bet protingas įstatymų davėjas turi norėti, kad jo įstatymai būtų apsaugoti. Būtų prastas įstatymų davėjas, kuris tik sukurtų įstatymus ir jam būtų vis tiek, ar į juos kreipiamas dėmesys ar ne. Ir jeigu Viešpats Dievas davė įstatymus, tada Jis taip pat turėjo

---

[1] Gimė 1876 m. sausio 23 d., mirė 1945 m. lapkričio 1 d., 1987 m. paskelbtas palaimintuoju.

nustatyti atlyginimą ir bausmę tiems, kurie laikosi įstatymų arba juos pažeidžia. Tai vadinama įstatymo sankcija. Be sankcijos įstatymas neturi absoliučiai jokios reikšmės ir vertės. Kur nėra įstatymo sankcijos, įstatymas savaime žlunga. Taigi, Viešpats Dievas yra be galo išmintingas įstatymų davėjas, ir todėl Jis turėjo nustatyti sankcijas, atlyginimą ir bausmes.

Ką mums sako protas, tą nedviprasmiškai sako ir Šventasis Raštas: „Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta velniui ir jo angelams!“ (Mt 25, 41) Dabar aš gerai žinau, kad visuomet buvo ir yra žmonių, kurie iškreiptai suvokia šiuos žodžius ir tada pareiškia: „Taip, šitų žodžių negalima priimti paraidžiui. Šitas žodelis *amžinai* reiškia ilgą, sunkią, bet ne nesibaigiančią bausmę. Šitą žodelį reikia suprasti perkeltine prasme.“ Bet, mano mieli klausytojai, viskas prieštarauja tokiai nuomonei. Pirma, mūsų dieviškasis Išganytojas paskelbia sprendimą. Mes žinome, kad pirmas reikalavimas, kurio laukiame iš sprendimo, yra kad sprendimas būtų aiškus, apibrėžtas ir tiksliai išreikštas. Ten nereikia sąvokų perkeltine prasme, bet pirmas reikalavimas yra aiškumas. To reikalaujama net iš žemiško sprendimo, bet čia juk kalbama apie pasaulio Teisėjo sprendimą, apie sprendimą, turintį didžiausią pasekmę laikui ir amžinybei. Ir todėl dieviškasis Išganytojas, amžinasis Teisėjas, negalėjo į savo sprendimą įtraukti žodžių perkeltine prasme. Antra, ir tai yra dar aiškiau, dieviškasis Išganytojas kartą pasakė: „Ir eis šitie į amžinąjį kentėjimą, o teisieji į amžinąjį gyvenimą“ (Mt 25, 46). Bet niekada protingam žmogui neatėjo į galvą mintis suabejoti, kad amžinąjį gyvenimą reikia suprasti tikrąja žodžio reikšme kaip amžinąją laimę. Na, jeigu šiuo atveju aš šitą žodį turiu suprasti taip, kas man tada duoda teisę, kai kalbama apie amžinąją bausmę, sakyti, kad šį kartą reikia suprasti perkeltine prasme?

Mano mieli vyrai ir moterys! Tai yra negarbinga. Niekada negalima ramia sąžine to ginti. Kas galėtų abejoti šių žodžių tikrąja prasme, jeigu dieviškasis Išganytojas pats juos paaiškina? Aš jums priminiau šiuos žodžius: „Jei tavoji ranka gundo tave nusidėti, – nusikirsk ją! Verčiau tau sužalotam įeiti į gyvenimą, negu su abiem rankom patekti į pragarą, į negęstančią ugnį“ (Mk 9, 43). Bet dabar

aš jūsų klausiu: kokia gi yra ugnis, negęstanti ugnis? Tai yra ugnis, kuri dega, visuomet dega ir nepaliauja degti. Bet ugnis, kuri nepaliauja degti, yra amžina ugnis tikrąja to žodžio prasme.

Po šitų aiškių žodžių apie pragaro bausmės amžinybę mums lieka tik arba – arba. Arba Kristus yra melagis, arba, mano mieli draugai, jeigu Kristus, amžinoji Tiesa, sako: „Pragaras yra", kokia iš to nauda, jeigu bet koks profesorius iš katedros arba savo raštuose nori visomis įmanomomis priemonėmis išsisukti pats ir išsukti kitus nuo amžinosios pragaro bausmės? Kokia gi tau iš to nauda? Tuo tarpu Kristus, amžinoji Tiesa, sako: „Pragaras yra." Arba kokia tau iš to nauda, jeigu dirbtuvėje arba gamykloje prie alaus bokalo juokiamasi iš amžinosios pragaro bausmės, taip, kokia gi tau nauda? O tuo tarpu Kristus, amžinoji Tiesa, teigia: „Yra pragaro bausmė." Todėl, mano mieli draugai, paaiškinsime šiandien trumpai ir aiškiai: Kristus, amžinoji Tiesa, mums sako nedviprasmiškai aiškiai: „Yra amžinos pragaro bausmės."

Bet sakoma: „Dievas yra teisingas, Jis negali nubausti už vieną nuodėmę, vieną klaidą, vienos akimirkos nusikaltimą amžinąja bausme. Bausmė turi atitikti tam tikrą klaidą, kaltę." Taip, tą patį ir mes sakome. Bausmė turi atitikti kaltę, bet ne kaltės trukmę. Kitaip ar reikėtų nusikaltėlį, kuris, šaltakraujiškai sugalvojęs, sušaudė žmogų tik per kelias akimirkas, uždaryti į sunkiųjų darbų kalėjimą? Kas visame pasaulyje galėtų paneigti tokį nuosprendžio teisėtumą? Jeigu vienas žmogus nužudo kitą, tada mes nelaikome per sunkia bausme, jeigu tas turi leistis uždaromas visam gyvenimui į sunkiųjų darbų kalėjimą, nors nusikaltimas truko tik vieną akimirką. Taigi, bausmė turi atitikti ne nusikaltimo trukmę, bet nusikaltime slypinčią blogybę.

Tada aš jūsų klausiu: kokia blogybė yra nuodėmėje? Kas sunkiai nusideda, su aišku supratimu peržengia Dievo apreikštą įstatymą. Taigi, nusidėjėlis kojomis spardo be galo šventas Dievo teises. Jis prieštarauja be galo didelei didybei. Ir tai yra be galo didelis nusikaltimas. Tame yra be galo didelis blogis ir todėl tokios bausmės. Kiti sako: „Bet Dievas yra gailestingas. Kaip Dievas gali padaryti žmogiškas sielas amžinai nelaimingas?"

Mano mieli vyrai ir moterys! Aš galiu jums pasakyti: Dievui

šlovė ir padėka, kad Jis yra gailestingas. Jeigu aš šį vakarą būčiau pakviestas pas sunkų ligonį ir ten paaiškėtų, kad tas vargšas žmogus savo gyvenime darė vieną nuodėmę po kitos, jeigu man taptų aišku, kad visas jo gyvenimas buvo viena didelė nuodėmė, bet jeigu aš tada pamatyčiau, kad dėl to jis gailisi, kad jam skaudu nugyvenus tokį klaidingą gyvenimą, ir jeigu aš pamatyčiau, kad tas žmogus tada taptų silpnadvasis ir nusimintų, taip, mano mieli vyrai ir moterys, tada aš jam pasakyčiau: „Mano mielas drauge! Turėkite pasitikėjimo! Jums dabar tikrai yra liūdna, bet dabar jūs turite tikros geros valios. Todėl pasitikėkite, Dievas yra gailestingas." Dabar pasakysiu priešingai.

Jeigu žmogus nenori, jeigu žmogus per savo paties didelę ir sunkią kaltę taip dažnai atstūmė gelbstinčią Dievo ranką, jeigu žmogus, taip, taip dažnai per sunkią kaltę tapo Dievo pasmerkimo indu! Taip, tada toks žmogus negali skųstis, jeigu jis patiria visą Dievo teismo bjaurumą su visu jo griežtumu. Dievas yra gailestingas. Bet Jis taip pat be galo teisingas. „Tu teisus, Viešpatie, teisūs tavo sprendimai" (Ps 119, 137).

Mano mieli vyrai ir moterys, mums, kurie stovime ant savo šventos religijos pagrindo, lieka tik viena: atlikti tikėjimo aktą pripažįstant šitą pagrindinę krikščionybės tiesą. Net jeigu tiesa yra baisi ir siaubinga, ji yra geradarybė žmonėms, kurie be tos perspektyvos dėl lengvabūdiškumo ir paviršutiniškumo visai nebesiorientuoja. Ačiū Dievui, kad žmogus turi tokią ribą, kurios jis niekada protingai negali peržengti. Todėl mes atliekame tikėjimo aktą, pripažindami šitą pagrindinę mūsų religijos tiesą. Taip, mano Dieve, aš tikiu pragaro bausmės amžinumu, kadangi taip pasakei Tu, kuris esi amžinoji ir neklystančioji Tiesa.

Bet kas yra pragaras?

Dabar jūs neturėtumėte laukti, kad aš prieš jūsų akis kurčiau visokius vaizdus. Žiūrėkite, aš to negalėčiau, net jeigu norėčiau, kadangi esu per daug blaivus žmogus, kad pasilikčiau fantazijose. Ir visai nereikalinga kurti fantazijos vaizdų. Pragaras yra pakankamas siaubas, prie jo nieko nereikia pridėti. Kas padaro pragarą tokį siaubingą? Pragaras yra siaubingas, nes jis yra vieta be Dievo. Kartą sutikau žmogų, kuris man sukėlė slogų įspūdį. Šitas žmogus man

papasakojo, ką turėjo širdyje. Jis sakė, kad jautėsi pašauktas kažkam visiškai kitkam, bet sąlygos susidarė tokios, kad jis buvo pastūmėtas į savo profesiją. Ir dabar jis jautėsi mirtinai nelaimingas. Aš pabandžiau šitą žmogų paguosti. Bet tada pagalvojau: jeigu žmogui gali būti taip sunku apsirikus pasirenkant laikinąją profesiją, kaip tada bus žmogui, jeigu jam ateis aiškus supratimas, kad jis nepasiekė savo amžinosios paskirties? Mano Dieve! Tu, vargšas ir nelaimingas žmogau! Niekada nepamatysi išsipildžiusio savo esminio ir tikro buvimo tikslo. Kas dabar yra galutinis mūsų tikslas? Tai Dievulis. Nes Jis mus sukūrė. Jis sukūrė mus sau ir „nerami yra mūsų širdis, kol nepailsi Tavyje“. Kai siela atsiskiria nuo kūno, ji su nesulaikoma jėga veržiasi į Dievą, kad susivienytų su savo galutiniu tikslu. Ir tada šitas siaubingas žodis: „Atgal! Šalin nuo manęs!“ Su Kaino pasmerkimo žyme ant kaktos pasmerktasis yra paskirtas klaidžioti be ramybės iš amžinybės į amžinybę.

Pragaras yra vieta be Dievo. Kartą nutiko, kad viena šeima per vieną naktį prarado 20 000 markių. Mažai šeimai tai didelis, sunkus nuostolis. Bet jeigu mirtis kaip vinį iš mūsų šono išplėšia mūsų mylimuosius, ak, tai visiškai kažkas kita. Jeigu žmogui žemiškas, laikinas praradimas taip įsismelkia į širdį, kaip jam bus, jeigu paaiškės, kad jis prarado Dievą, vienintelį, aukščiausiąjį gėrį. Nes Dievas nėra viena tų žemiškų gerovių, kurių praradimas mus taip skaudina, jis yra vienintelis tikras gėris, kuris apima visus tobulumus. Kuo mes čia, žemėje, kilniu ir mylimu gėrėjomės, tai vis tik silpni Dievo didingumo, grožybės ir maloningumo atvaizdai.

Gerai žinau, kad kol žmogus yra prikaustytas prie savo nuodėmių bei aistrų, jam šitas praradimas nerūpi. Jis turi savo palaidas pažintis, savo aistringą džiaugsmą. Kodėl jam turėtų rūpėti Dievas? Taip, mano drauge, taip galbūt yra dabar. Bet ateis akimirka, kai iš tavęs per vieną naktį viskas bus atimta, kai visiškai pasikeis visa žemiškoji viltis. Ateis akimirka, kai per vieną naktį iš tavęs viskas bus atimta, kai visiškai žlugs visos žemiškosios viltys. Ir kai liks tik viena: nenugalimas tavo sielos Dievo ilgesys. Įsivaizduokite žmogų, kuris pasiklydo tarp uolų aukštuose kalnuose. Jis dairosi aukštyn, žemyn, kairėn, dešinėn, jis visur žvalgosi, gal suras nors vieną gurkšnį vandens, jis rėkia, jis šaukia, nusivylęs pargriūva. Tu,

nelaimingas žmogau, kaip tu klaidžiosi tamsiose amžinybės erdvėse, berėkiantis ir besišaukiantis Dievo! Mano mieli draugai! Aš noriu jūsų karštai paprašyti, leiskite šiems paaiškinimams jūsų širdyse veikti tyloje. Tai yra pragaro bausmės esmė: pragaras yra vieta be Dievo!

Visa tai nebūtų taip bjauru, jeigu neprisidėtų dar vienas dalykas: pragaras yra nusivylimo vieta, kadangi jis yra amžinas. Jeigu pragaras nebūtų amžinas, tada pragaras nebūtų pragaras. Kas mums padaro pragarą tokį beviltišką ir šiurpų? Tai jo amžinybė! Jeigu fronte, kovos lauke, gulėjo vargšas bičiulis, siaubingai sudraskytas, kenčiantis didžiausius skausmus, tada aš galėjau be religinės paguodos pasakyti bičiuliui dar ir tai: „Dabar žiūrėk, mielas drauge, taip, kaip yra dabar, negali trukti ilgai. Arba greitai bus geriau, arba Dievulis pasiims tave pas save."

Bet tiktas siaubas yra tai, kad pragaras yra amžinas. Nusivilti ir negalėti numirti. To negalima įsivaizduoti. Veltui! Per vėlu! Kaip dažnai man buvo sakoma: „Tvarkyk savo reikalą, kol yra laiko." Mano drauge! Dar nėra per vėlu. Dar yra laiko. Kiek, tai tik mūsų Viešpats Dievas žino. Bet aš jūsų prašau, neleiskite praeiti malonės laikui nesusimąstant ir nepadarius apyskaitos mūsų Viešpačiui Dievui, kad mes visi kartu priklausytume tiems, kurie gali šlovinti ir garbinti Dievo gailestingumą. Amen!

Nuvertintas dangus

Tėvas Emanuelis (1826–1903)

1. Vienas žmogus kartą mūsų paklausė, ką manome apie tam tikrus teiginius, išsakytus vieno pamokslininko mieste, kurio pavadinimo čia neminėsime.

Tas pamokslininkas buvo didis. Šiandien reikia būti didžiam. Mūsų amžius mėgsta didžias sielas. Anksčiau buvo skelbiamas santūrumas, sielos teisumas ir sprendimo teisingumas. Mūsų epochoje visa tai yra vargiai priimtina. Didybė užima visa ko vietą. Kuo didingesnis esi, tuo geriau.

Šio pamokslininko didybė, kaip visada, susidėjo iš mėginimo praplatinti kelią, kurį mūsų Viešpats vadino siauru keliu, pašalinti šį kelią apsunkinančias sienas, kurios jį supa iš visų pusių ir kurias vadiname Dievo įsakymais.

Pasak jo, kad pasiektum išganymą, nėra būtina laikytis Dievo įsakymų, kaip kad to įprastai moko katekizmai; užtektų šauksmo paskutinę akimirką: „Mano Dieve!“ ir siela išvengtų visų bedieviško ir nedoro gyvenimo pasekmių.

„Taigi, – toliau tęsia tas pats pamokslininkas, – beveik iš visų išsiveržia šis šauksmas. Eretikas, stabmeldys, blogas krikščionis, kiekvienas savaip šaukia: „Mano Dieve!“ Iš to išplaukia, jog beveik visi yra išgelbėti.

Štai ką vadiname paguodą teikiančia doktrina. Paguodą teikiančia! Pažvelkime, ar ji yra teisinga. Ar tai, kas nėra tiesa, taip pat gali teikti paguodą?

2. Su visa pagarba paklauskime mūsų Viešpaties: „Gerasis Mokytojau, kas gi įeis į dangaus karalystę?“

„Ne kiekvienas, kuris man šaukia: „Viešpatie, Viešpatie!“, įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano dangiškojo Tėvo valią.“ (Mt 7, 21)

Atsakymas yra kategoriškas ir negalėtų būti aiškesnis: tam, kad įeitume į dangaus karalystę, neužtenka šaukti: „Viešpatie, Viešpatie!“ Reikia įvykdyti dangiškojo Tėvo valią. O įvykdyti

dangiškojo Tėvo valią, vadinasi, laikytis visų Dievo įsakymų, nuo pirmojo iki paskutiniojo.

„Kam vadinate mane: „Viešpatie, Viešpatie“, – sako dangiškasis Mokytojas, – o nedarote, ką sakau?!“ (Lk 6, 46)

Šis toks aiškus mokymas yra dramatizuojamas alegorijoje apie išmintingas ir kvailas mergaites. „Vėliau atėjo ir anos mergaitės ir ėmė prašytis: „Gerbiamasis, atidaryk, čia mes!“ O jis atsakė: „Iš tiesų sakau jums: aš jūsų nepažįstu!“ (Mt 25, 12)

Taigi, galime pakartoti, jog tam, kad įeitume į amžinųjų vestuvių salę, neužtenka šaukti „Viešpatie, Viešpatie!“ Reikia turėti degančius žibintus. Ką reiškia turėti savo degantį žibintą? Paprašykime šventųjų Tėvų, kad paaiškintų šį simbolį.

„Kvailosios mergaitės, – sako šventasis Augustinas, – turi tikėjimą, jos netgi turi gerus darbus; joms trūksta gerų darbų dvasios, dieviškosios meilės.“

„Jos yra tyros, – sako šventasis Grigalius, – jos daro gera; tačiau jų ketinimas nėra teisingas ir tyras prieš Dievą.“

Taigi tam, kad užimtume vietą danguje, neužtenka turėti tikėjimą, neužtenka netgi daryti gerus darbus; taip pat yra būtina turėti meilę, daryti gera vien tam, kad patiktume Dievui, o ne ieškodami žmonių pagarbos.

Esame toli nuo mūsų pamokslininko, kuris skelbia, jog dangus yra atviras kiekvienam: stabmeldžiui, eretikui, blogam krikščioniui, savo paskutiniu atodūsiu šaukiančiam: „mano Dieve!“

3. Pavadinkime šią teoriją *nuvertinto dangaus* teorija.

„Noriu tau suteikti savo amžinąjį rojų, – sako gerasis Dievas žmogui, – bet tam turiu vieną sąlygą: tu laikysiesi mano įsakymų.“

„Sąlyga yra pernelyg sunki, – atsako nusidėjėlis. – Apleisti savo nuodėmes, paaukoti savo ydas, sutramdyti savo puikybę įstatymu, ne, niekuomet! Pasilaikykite savo rojų, aš norėčiau pasilaikyti savo nuodėmes.“

„Ką gi, – atsako gerasis Dievas, – prieš mirtį atlik išpažintį, priimk susitaikymą, kurį tau siūlau savo sakramentuose, išgelbėsiu tave, jei tik juos priimsi.“

„Jeigu nebūtų išpažinties, – atkerta nusidėjėlis, – galbūt ir sutikčiau! Tačiau išpažintis yra žeminanti, tai nepakenčiamas sunkumas: neatliksiu išpažinties.“

„Tuomet, – tęsia Dievas, – bent jau prieš mirtį žvilgtelk, išleisk bent vieną atodūsį vardan manęs! Man to užteks, daugiau nieko nereikalausiu už tavo išganymą.“

„O, sutarta, – tuomet sušunka nusidėjėlis. – Jei tik galėsiu lengvai visą savo gyvenimą nugyventi nuodėmėje, o galiausiai išsisukti nuo žeminančios išpažinties, tuomet sutinku, Viešpatie, mirties kančiose išleisti atodūsį į Tave. Tai iš tiesų nėra per didelė kaina už rojų, kad ir kas būtų tas rojus.“

Sakyk, brangusis skaitytojau, jei panašus pokalbis galėtų įvykti, argi dangus nebūtų nuvertintas?

Bet kurgi kas nors panašaus yra randama Šventojoje Evangelijoje? Taip galvoti apie Dievą, įsivaizduoti Jį panašiai kalbantį, vadinasi, priskirti Jam Jo didybės nevertą vaidmenį, žioplio ir kvailio vaidmenį, jei atleisite už tokį pasakymą.

Neturėkime panašių fantazijų apie tokius rimtus klausimus.

4. Bet sakykite, argi nėra parašyta, kad kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas?

Be abejo, taip yra parašyta ir pakartota daugelyje Senojo ir Naujojo Testamentų vietų. Bet pirmiausia, ar galėtų šie žodžiai panaikinti aiškius ir tikslius mūsų Viešpaties pasisakymus? Argi nereikėtų jų aiškinti pagal Šventojo Rašto analogiją ir atitinkamai su Evangelijos teiginiais?

Taigi, šiuo posakiu *šauktis Viešpaties vardo,* remiantis Raštais paprasčiausiai norima pasakyti: *suteikite Dievui šlovinimą, kurį privalote, praktikuokite tikrąją religiją.* Nesuskaičiuojamos yra ištraukos iš šventųjų Laiškų, kuriose pabrėžiama ši prasmė.

Patys žodžiai yra paimti iš pranašo Joelio knygos (Jl 2, 32). Šis pranašas skelbia Šventosios Dvasios atėjimą, Naujosios Sandoros įsteigimą. Jis priduria: „Kas tik šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas.“ Tai reiškia, kad kas tik praktikuos naująjį tikėjimą su ta naująja Dvasia, kurią atsiųs Viešpats, bus išgelbėtas.

Šventasis Petras Apaštalų darbuose pakartoja visą pranašo Joelio

ištrauką tam, kad parodytų, jog atėjo laikas tokiu būdu šauktis Viešpaties vardo (Apd 2, 21).

Šventasis Paulius savo ruožtu ta pačia prasme pasisavina pranašo žodžius (Rom 10, 12–13). Pacitavęs jį, jis priduria: „Kaipgi žmonės šauksis to, kurio neįtikėjo?“ Tam, kad šauktumės Viešpaties vardo, pirmiausia būtina turėti tikėjimą, kurį įmanoma gauti tik per evangelinį mokymą. „Ir nė vienas, – sako apaštalas, – negali ištarti: „Jėzus yra Viešpats“, jei Šventoji Dvasia nepaskatina“ (1 Kor 12, 3).

Turėti tikėjimą, tikrąjį tikėjimą, melstis tikėjimo dvasioje, veikiant Šventajai Dvasiai, nėra taip jau paprasta. Ir mes nesunkiai suprantame, kad tas, kuris tokiu būdu šaukiasi Viešpaties vardo, gali būti išgelbėtas.

5. „Jūs, – mums sakoma, – iš pažiūros sumenkindami Jo gailestingumą, mažinate mūsų pasitikėjimą Dievu; jūsų doktrina yra sunki.“

Ne, mūsų doktrina nėra sunki, kadangi ji nėra nieko kita, kaip tik Evangelijos doktrina. O ši doktrina nėra sunki: ji yra sunki tik tiems, kurie yra apsunkę, tačiau ji yra ypač švelni tiems, kurie yra švelnūs.

Jiems bus sunku klausytis mūsų Viešpaties žodžių, pasakytų kvailosioms mergaitėms: „Aš jūsų nepažįstu!“ Bet ar dėl to reikėtų juos ištrinti? Ar iš to išplaukia, jog Mūsų Viešpats nėra kupinas gailestingumo?

Ne, mes nesumenkiname dieviškojo gailestingumo dydžio: jis yra nepalyginti didesnis, nei mes įsivaizduojame.

Mes pripažįstame, kad Dievas gali paskutinę akimirką įkvėpti tikėjimo dvasios, atgailos, meilės, kuri atveria dangų.

Mes garsiai skelbiame, kad yra paskutinės valandos malonių[1].

Mes toli gražu neatsižadame kaip nekrikščioniškų šių jaudinančių poeto eilių:

> Tą tamsią valandą, kuomet žmogus išeina,
> Mirties valandą šauksmas atgailos,

---

[1] Be abejo, tačiau reikėtų baimintis, kad tie, kurie visą savo gyvenimą atstūminėjo Dievo malones, lygiai taip pat neatstumtų paskutinės valandos malonių.

Atsigręžimas į tikėjimą, kapo atgaivintą,
Tiesus žvilgsnis į šventą šviesą,
Į tai, kas niekinta ir įžeidinėta,
Rauda, ar tik atodūsis, atgaila,
Iš amžinosios pražūties ištraukti gali sielą.[1]

Taip pat reikia, kad šis raudojimas, šis atodūsis, šis apgailestavimas būtų atgaivinti Dievo malone ir turėtų tobulos atgailos aktą.

Bet argi tai įrodo ką nors priešinga, nei esame išdėstę? Kad Dievas lieka laisvas savo gailestingume, kad Jis jo pažeria tada ir taip, kaip Jam patinka, kad Jis gali daryti gausias išimtis, kurios Jam atrodo tinkamos, išimtis taisyklėms, kurias pats yra nustatęs.

Mes sutinkame su visu tuo ir darome išvadą, kad nėra išmintinga pasikliauti išimtimi, kad reikia laikytis *taisyklės* ir vadovautis *taisykle*.

O taisyklė buvo sukurta mūsų Viešpaties:

„Ne kiekvienas, kuris man sako: „Viešpatie, Viešpatie!“ įeis į dangaus karalystę, bet tas, kuris vykdo valią mano Tėvo, kuris yra danguje.“

Tad visą savo gyvenimą vykdykime savo dangiškojo Tėvo valią; tai vienintelis užtikrintas kelias į išganymą. O kad gautume malonę ją visuomet vykdyti, be paliovos kartokime: „Teesie Tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje!“[2]

---

[1] Truputį pakeitėme šias paskutiniąsias eiles. Šie žodžiai yra Viktoro Hugo, žmogaus, kuris, deja, iššvaistė aukščiausio lygio talentą.
[2] Bulletin de Notre-Dame de la Sainte Esperance, 1893 m., sausio mėn.

Atlaidai lapkričio mėnesį

Lapkričio 1-8 dienomis kasdien galima pelnyti visuotinius atlaidus mirusiųjų vėlėms, atlikus šiuos įsakytus darbus: aplankius kapines ir bent mintyse pasimeldus už mirusiuosius.

Lapkričio 2 dieną visuotinius atlaidus mirusiesiems galima pelnyti aplankius bažnyčią ar koplyčią bei sukalbėjus „Tėve mūsų" ir „Tikiu Dievą".

Šiuos atlaidus galima pelnyti konkretiems mirusiesiems arba visoms skaistykloje kenčiančioms vėlėms.

Sąlygos visuotiniams atlaidams gauti:

- **išpažintis** per savaitę prieš darbus arba per savaitę po atliktų įsakytų atlaidų darbų (vienos išpažinties užtenka keliems atlaidams pelnyti);
- **sakramentinė šv. Komunija** (ji reikalinga visiems atlaidams; gali būti prieš kelias dienas iki darbų ar po atliktų įsakytų atlaidų darbų);
- **malda Šv. Tėvo intencija** (ji reikalinga visiems atlaidams, bent „Tėve mūsų" ir „Sveika, Marija"). Šv. Tėvo intencijos yra šios: Šv. Motinos Bažnyčios išaukštinimas, erezijų išnaikinimas, tikėjimo išplitimas, nusidėjėlių atsivertimas bei taika tarp krikščionių vadovų ir kt.;
- **nebūti savanoriškai prisirišus prie jokios nuodėmės, net lengvosios.**

Įvykdžius ne visas sąlygas, Bažnyčia už atliktus įsakytus darbus suteikia dalinius atlaidus.

Maldas, reikalingas atlaidams gauti (jeigu nėra nurodyta kitaip), privaloma kalbėti bent lūpų judesiais, kadangi jos yra viešosios Bažnyčios maldos.

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Marija Vinovska. MAKSIMILIJONO KOLBĖS PASLAPTIS (Biografija)
Minkštas viršelis, 144 p. Kaina 16 Lt.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas. AUKSINĖ KNYGA
Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.

Knygų serija „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ su garsiomis enciklikomis ir Bažnyčios Magisteriumo tekstais

I knyga. Apie Bažnyčią
Kietas viršelis, 180 p. Kaina 22 Lt.

II knyga. Bažnyčia ir liberalizmas
Kietas viršelis, 220 p. Kaina 21 Lt.

III knyga. Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą
Kietas viršelis, 239 p. Kaina 21 Lt.

IV knyga. Modernizmas
Kietas viršelis, 332 p. Kaina 25 Lt.

Prel. dr. Feliksas Bartkus, kan. dr. Pijus Aleksa. DIEVAS IR ŽMOGUS. Katalikų tikėjimo tiesos, dorovės reikalavimai ir priemonės sielai pašvęsti
Kietas viršelis, 670 p. Kaina 55 Lt.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)
Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.

Šveicarijos fondas „Už Gyvybę“. MIRJAM... KODĖL TU VERKI? Moterų kančios po aborto
Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.

Šv. Vincentas Lerinietis. PRIMINIMAS
Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.

Arkivysk. Marcel Lefebvre. ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS
Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.

Kun. Juozas Lomanas. QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?
Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais
80 p. Kaina 3 Lt.

Kun. Karl Stehlin. MILITIA IMMACULATAE
32 p. Kaina 7 Lt.

Tėvas Emanuelis. TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ
Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.

AUKŠTYN ŠIRDIS. Katalikų maldos ir giesmės
Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt.

Jean Chapuis. KIEKVIENOS METŲ DIENOS APMĄSTYMAI
Kietas viršelis, 575 p. Kaina 35 Lt.

Naujiena

Iki gruodžio mėnesio pasirodys penktoji serijos „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ knyga

„Švč. Mergelė Marija išganymo darbe“

Knygas siūlome įsigyti Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune. Galima užsakyti el. paštu prioratas@fsspx.lt arba telefonu (837) 34 53 57.

Liturginis kalendorius

Lapkritis

1 d. K – Visi Šventieji – I kl. *Privaloma šventė. Kunigų ketvirtadienis.*
2 d. P – Visų mirusių tikinčiųjų paminėjimas (Vėlinės) – I klasė. *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*
3 d. Š – Eilinė diena – IV klasė. *Nekaltosios Marijos Širdies šeštadienis.*
4 d. S – XXIII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
5 d. Pr – Eilinė diena – IV klasė.
6 d. A – Eilinė diena – IV klasė.
7 d. T – Eilinė diena – IV klasė.
8 d. K – Eilinė diena – IV klasė; šv. Keturių Karūnuotųjų kankinių min.
9 d. P – Švč. Išganytojo (Laterano) arkibazilikos pašventinimas – II klasė.
10 d. Š – Šv. Andriejus Avelinas, išp. – III klasė; šv. Trifono, Respicijaus ir Nimfos, merg., kankinių, minėjimas.
11 d. S – XXIV sekmadienis po Sekminių – II klasė. (V papildomas sekmadienis kaip po Epifanijos.)
12 d. Pr – Šv. Martynas I, pop. ir kank. – III klasė.
13 d. A – Šv. Didakas, išp. – III klasė.
14 d. T – Šv. Juozapatas Kuncevičius, vysk. ir kank. – III klasė.
15 d. K – Šv. Albertas Didysis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
16 d. P – Lietuvoje: Aušros Vartų Švč. M. Marija, Gailestingumo Motina – I klasė.
17 d. Š – Šv. Grigalius Stebukladarys, vysk. ir išp. – III klasė.
18 d. S – XXV sekmadienis po Sekminių – II klasė. (VI papildomas sekmadienis kaip po Epifanijos.)
19 d. Pr – Šv. Elzbieta, našlė – III klasė; šv. Poncijono, pop. ir kank., min.
20 d. A – Šv. Feliksas Valua, išp. – III klasė.
21 d. T – Švč. M. Marijos Paaukojimas – III klasė.
22 d. K – Šv. Cecilija, merg. ir kank. – III klasė.
23 d. P – Šv. Klemensas I, pop. ir kank. – III kl.; šv. Felicitos, kank., min.
24 d. Š – Šv. Kryžiaus Jonas, išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Krizogono, kank., minėjimas.
25 d. S – XXVI ir paskutinis sekmadienis po Sekminių – II klasė.
26 d. Pr – Šv. Silvestras – III klasė; šv. Petro Aleksandriečio, vysk. ir kank., minėjimas.
27 d. A – Eilinė diena – IV klasė.
28 d. T – Eilinė diena – IV klasė.
29 d. K – Eilinė diena – IV klasė; šv. Saturnino, kank., minėjimas.
30 d. P – Šv. Andriejus, apaštalas – II klasė.

Gruodis

1 d. Š – Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė.
Nekaltosios Marijos Širdies šeštadienis.
2 d. S – I advento sekmadienis – I klasė.
3 d. Pr – Šv. Pranciškus Ksaveras, išp. – III klasė; eilinės dienos minėjimas.
4 d. A – Šv. Petras Auksažodis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; eilinės dienos minėjimas; šv. Barboros, merg. ir kank., minėjimas.
5 d. T – Eilinė diena – III klasė; šv. Sabo, abato, minėjimas.
6 d. K – Šv. Mikalojus, vysk. ir išp. – III klasė; eilinės dienos minėjimas.
7 d. P – Šv. Ambraziejus, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; eilinės dienos minėjimas. *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*
8 d. Š – Švč. M. Marijos Nekaltasis Prasidėjimas – I klasė.
9 d. S – II advento sekmadienis – I klasė.
10 d. Pr – Eilinė diena – III klasė; šv. Melchijado, pop. ir kank., minėjimas.
11 d. A – Šv. Damazas I, pop. ir išp. – III klasė; eilinės dienos minėjimas.
12 d. T – Eilinė diena – III klasė.
13 d. K – Šv. Liucija, merg. ir kank. – III klasė; eilinės dienos minėjimas.
14 d. P – Eilinė diena – III klasė.
15 d. Š – Eilinė diena – III klasė.
16 d. S – III advento sekmadienis (Gaudete) – I klasė.
17 d. Pr – Eilinė diena – III klasė.
18 d. A – Eilinė diena – III klasė.
19 d. T – Advento metų ketvirčio diena – II klasė.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.
20 d. K – Eilinė diena – III klasė.
21 d. P – Šv. Tomas, apašt. – II klasė; advento metų ketvirčio dienos min.
Privalomas susilaikymas nuo mėsiškų valgių, patariamas pasninkas.
22 d. Š – Advento metų ketvirčio diena – II klasė.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.
23 d. S – IV advento sekmadienis – I klasė.
24 d. Pr – Kalėdų vigilija (Kūčios) – I klasė.
Privalomas susilaikymas nuo mėsiškų valgių, patariamas pasninkas.
25 d. A – Viešpaties Gimimas (Kalėdos) – I klasė. *Privaloma šventė.*
26 d. T – Šv. Steponas, pirmasis kankinys – II klasė; Kalėdų oktavos min.
27 d. K – Šv. Jonas, apaštalas ir evangelistas – II klasė; Kalėdų okt. min.
28 d. P – Šv. Nekaltieji Vaikeliai, kank., – II klasė; Kalėdų oktavos min.
29 d. Š – Kalėdų okt. diena – II kl.; šv. Tomo Beketo, vysk. ir kank., min.
30 d. S – Sekmadienis Viešpaties Gimimo oktavoje – II klasė.
31 d. Pr – Kalėdų oktavos diena – II klasė; šv. Silvestro I, pop. ir išp., min.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

9.00 Švč. Sakramento adoracija.
10.00 Giedotinės šv. Mišios, po jų – katechezė.

Šiokiadieniais:

I – V 7.15 Šv. Mišios* / 17.15 Rožančius (IV 17.00 Švč. Sakramento adoracija) / 18.00 Šv. Mišios.
VI 8.00 Šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8–618–12953.

Išpažintį galima atlikti iki Rožančiaus (vakarinių pamaldų), šeštadienį ir sekmadienį – iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku, paprašius kunigo.

Dėmesio!

Nuo lapkričio 1 d. iki kovo 1 d. vakarinės pamaldos Gailestingumo Motinos koplyčioje Kaune prasidės pusę valandos anksčiau.

Šiauliai

Šv. Juozapo namai

Tilvikų g. 12

Sekmadieniais:

16.30 Rožančius.
17.00 Giedotinės šv. Mišios.
Išpažintį galima atlikti iki 16.50 val.

Ketvirtadieniais 18.30 Rožančius.

Galima susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų. Tel: 8–618–12953.

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT–45320 Kaunas
Tel: (8–37) 345357
Tel./Faksas: (8–37) 749563
Mob.: 8–618–12953
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Interneto svetainė: www.fsspx.lt
Mūsų sąskaitos AB „Citadele“ banke:
Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas:
a. s.: LT44 7290 0000 0170 0223 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA“:
a. s.: LT71 7290 0000 0170 0222 (knygoms)
Mūsų darbus remiate jūs. Dėkojame!